

DE HUISOPPAS

EMILY RUDOLF

DE HUISOPPAS

HET PERFECTE HUIS, DE IDEALE VALSTRIK

THRILLER

Vertaald door Klaske Kamstra

INDIGO

Oorspronkelijke titel *Die Housesitterin*

© 2026 S. Fischer Verlag GmbH

© 2026 Nederlandse vertaling Klaske Kamstra / Indigo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Hauptmann & Kompanie

Omslagbeelden © Shutterstock (storm en duinen) / Hauptmann & Kompanie/Midjourney (raam)

Omslagbewerking bij Barbara

Foto auteur © Gaby Gerster

NUR 330 / 305

ISBN 9789028454828

ISBN 9789028454835 (e-book)

ISBN 9789028454842 (audiobook)

www.indigoboeken.nl

Indigo maakt deel uit van Park Uitgevers

PROLOOG

Ik krijg water binnen en kan de dood al proeven. Als een donderwolk die opdoemt tegen een strakblauwe lucht vloeien het bloed en het leven uit de wond. Ze lossen op in het chloorwater waar ik me in heb gestort, alsof ik nog iets zou kunnen uitrichten.

Ik pers mijn lippen op elkaar, wil niet kopje-onder gaan, vecht tegen de watermassa die aan mijn kleren trekt en meer van mijn trillende lichaam vraagt dan het aankan. Mijn benen begeven het. Ik zink.

Van schrik knijp ik mijn ogen dicht, maar vrijwel meteen doe ik ze weer open. De helle lichtbundel van de zwembadspot boort zich door de duisternis en dompelt alles in een bleke, spookachtige gloed. Ik zie stijve ledematen, glazige ogen, een levenloos gezicht. Dit gezicht komt me volkomen vreemd voor en toch ken ik het bijna net zo goed als mijn eigen gezicht.

Ik schreeuw. Het is een schrill en tegelijk gedempt geluid. Ik zie luchtballen borrelen. Ze stijgen op en spatten een voor een uit elkaar.

Hijgend en hoestend breek ik door het wateroppervlak heen. Ik hap naar adem alsof ik uit een nare droom ontwaak. Maar het gevoel van opluchting is er niet, want opnieuw word ik overwelddigd door de smaak van bloed en chloor.

Ik slik, kokhals, duw mijn hand tegen mijn mond om de miselijkheid te onderdrukken die koste wat kost mijn lichaam wil reinigen. Maar ik mag niet overgeven. Niet hier. Niet nu.

Verbeten worstel ik me door het zwembad om de hand te pakken die krachteloos in het water drijft. Ik verbeeld me dat hij nog warm is.

Ik schreeuw nog een keer. Niet van angst nu, maar om hulp. Ik schreeuw zo hard dat mijn keel brandt en mijn trommelvliezen trillen. Ik verstengel mijn vingers met die van hem en sleep het lichaam achter me aan naar de trap.

‘Blijf bij me. Het komt goed,’ fluister ik. ‘Het komt goed.’

Even verderop gaat het licht aan. Het vult de hoge ramen die overdag uitzicht bieden op de tuin en de zee, op de idylle die het hier kan zijn – als niet de dood op je loert.

Dan zie ik haar. Haar donkere silhouet, het warrige haar. In zo’n dunne ochtendjas, een peignoir, een even onpraktisch als nutteloos kledingstuk.

‘Mijn god, wat is er gebeurd? Wie is dat?’ hoor ik haar met schorre, slaapdrongen stem vragen. De wind blaast haar woorden naar me toe en bij elke stap bolt het kimonoachtige gewaad op, alsof het zich van haar lichaam wil losmaken om toe te dekken wat hier gebeurd is.

‘Help me! Snel!’ brul ik zonder haar te antwoorden. Aan haar gezicht te zien weet ze al wat er is gebeurd, maar kan ze het nog niet bevatten.

Eigenlijk verwacht ik dat ze nu hysterisch wordt en een inzinking krijgt, maar in plaats daarvan werpt ze zich voorover op de rand van het zwembad en strekt haar hand naar me uit. Samen slagen we erin het lichaam uit het water te trekken en op de nat-geregende natuurstenen tegels te leggen. Ik duw mijn vingers tegen de plek waar volgens mij de halsslagader moet zitten.

‘Voel je iets?’ vraagt ze met holle stem.

Ja, maar het kan ook mijn eigen hartslag zijn, want ik voel het in mijn vingertoppen – én in mijn borst én in mijn hoofd én in mijn oren. Overal. Dat is het probleem met adrenaline.

‘Ik... ik weet het niet, ik... ik weet het niet... niet zeker.’

Ze stompt me opzij, gaat op haar knieën zitten en begint op zijn buik te duwen alsof ze een deegbal aan het kneden is. Is dat de manier om een verdrinkene weer tot leven te wekken? Ik heb geen idee. Kunnen we niet beter hartmassage proberen? Met

mond-op-mondbeademing? Moeten we niet zijn kaken openwrikken en een vinger in zijn keel steken?

Het antwoord ligt waarschijnlijk voor de hand, maar het is alsof ik door de schok tot geen enkele logische redenering meer in staat ben en er alleen een kwellende onnozelheid in mijn hoofd is achtergebleven.

‘Wakker worden!’ sommeert ze, alsof haar woorden nog gewoon gehoor zullen vinden. Maar de ogen blijven strak op de nachtelijke hemel gericht.

Er gutst geen water over zijn blauwe lippen. Er is geen gereutel, geen happen naar adem. Het enige wat hier aan het leven herinnert zijn haar ademhaling, mijn hartslag en het gebrom van de zwembadpomp.

‘Wakker worden!’ gebiedt ze nogmaals, nu met verstikte stem. Ze laat zich op het levenloze lichaam vallen, begraaft haar gezicht in de holte tussen hals en schouder en begint te snikken. Het is een hartverscheurend geluid dat me door merg en been gaat.

Zachtjes raak ik haar schouder aan in een poging iets van troost te bieden. Ze kijkt op maar is niet bij machte iets van wat ze denkt of voelt onder woorden te brengen. Dat hoeft ook niet trouwens; het is wel duidelijk wat er op dit moment in haar omgaat. De tranen stromen over mijn wangen als ik hardop zeg wat we allebei al weten.

‘Het is te laat.’

DEEL 1

1 CECILIA

Toon me je huis en ik zeg je wie je bent. Laat me een paar minuten rondkijken, en ik weet wie ik voor me heb. De meeste klanten zie ik hooguit een half uur. Meestal korter. Ze steken hun hand uit, schudden de mijne en dan beginnen we over het weer, laten ze zien waar ik het wc-papier kan vinden en hoe ze hun afval scheiden, en dat is het.

Toch weet ik als ik na afloop van een klus weer onderweg naar huis ben – voor zover je mijn kamer een huis kunt noemen – meer over die mensen dan hun vrienden.

Ik weet op welke stand ze de thermostaat zetten om het huis behaaglijk warm te krijgen, of hun matras doorligt, of ze hun sokken sorteren en welk wasmiddel ze gebruiken.

Ik ben hun leven binnengeslopen en heb het me voor een bepaalde tijd toegeëigend. Het is heel makkelijk om iemand anders te worden als je in zijn of haar huis woont. Dat is een van de redenen waarom ik dit werk zo graag doe: het is vluchten, maar ook thuiskomen.

Mensen zeggen weleens: ‘thuis’ is waar je ziel woont. Niet letterlijk natuurlijk; die ziel zie je in de kleine dingen. In de rondslingerende handcrèmes, de kruimels in de keukenladen, de keurig opgevouwen sjaals.

Wat zegt het dan over je als je niet eens een echt thuis hebt? Als je uit de koffer leeft?

Ik negeer het cynische stemmetje dat me de laatste tijd kwelt.

Maar er is nog een ander soort thuis. Een thuis zonder ziel, maar met een doel: bewondering afdwingen. Een huis als dit.

Het troont op het eiland en vormt, badend in verblindend zon-

licht, gevangen in de eenzaamheid van de zee, de toegangspoort tot een andere wereld.

‘Wow.’ Hoewel ik tegenwoordig vrijwel uitsluitend nog geboekt word door rijke klanten en ook eerder al, vooral de laatste maanden, in verschillende huizen van de Waldners heb vertoefd, is dit qua grootte en ligging echt next level. Johannes Waldner, de zoon en sinds ruim twee maanden mijn vriend – ik kan het zelf amper geloven –, heeft absoluut niets te veel gezegd.

‘Klopt het dat dit echt het enige huis op het eiland is?’ vraag ik eigenlijk naar de bekende weg, maar ja... het is toch onvoorstelbaar dat er mensen zijn die hele eilanden bezitten, terwijl anderen zich nauwelijks een kamer in een appartement kunnen veroorloven?

De blonde man met de donkerblauwe pet, het vriendelijke gezicht en het witte overhemd glimlacht. Hij heeft zich voorgesteld als Daniel, schipper van de familie Waldner.

‘Ja, dat klopt. Alles wat je hier ziet is van de Waldners. Van het huis tot de kunstmatig aangelegde stranden, hier en aan de andere kant van het eiland. Ideaal om te ontspannen en tot rust te komen.’ Het klinkt bijna alsof hij uit ervaring spreekt.

‘Aan rust geen gebrek hier,’ antwoord ik terwijl ik om me heen kijk en mijn blik over de schier oneindige zee laat gaan.

‘Laat ik het zo zeggen: rust en stilte is het enige waar je hier meer dan genoeg van hebt.’ Hij lacht en ik lach met hem mee. ‘Maar dat zul je de komende dagen wel ondervinden.’ Hij zet de motor uit en laat de boot geruisloos door de golven naar de smalle steiger glijden.

‘Is dat alles?’ vraagt hij met een knikje naar mijn zielige rolkoffertje als we even later hebben aangemeerd en vaste grond onder de voeten hebben. In plaats van te antwoorden houd ik mijn telefoon omhoog. ‘Geen bereik hier?’ vraag ik.

Dat had Johannes er nou weer niet bij verteld toen hij me voorstelde op dit huis te gaan passen en dat met een romantisch weekend te combineren.

‘Je zult het wel zien. Het is zo idyllisch en romantisch. Nee, wat mij betreft kan niets aan het eiland tippen als je eens een paar dagen ongestoord samen wilt zijn,’ had hij gezegd. Misschien doelde hij op de totale afzondering, waarin je inderdaad door niets of niemand gestoord wordt, ook niet door telefoons. Dat zou kunnen, want dat stomme ding van hem gaat in mijn beleving sowieso veel te vaak.

‘Hier beneden niet. Boven heb je wel gewoon mobiel bereik om te bellen. En ook internet. Er is een satellietschotel. Niet supersnel allemaal, maar het werkt.’ Daniel glimlacht geduldig. ‘Maar is dat alles?’ vraagt hij nog een keer.

‘Ja,’ zeg ik, en ik stop mijn telefoon in mijn broekzak.

Ik heb nooit veel bij me. Simpelweg omdat ik niet veel heb, maar ook omdat ik weet dat alles wat ik nodig heb in het huis aanwezig is.

Daniel fronst zijn wenkbrauwen. ‘Oké. Prima. Ik loop even mee naar boven om je een beetje wegwijs te maken. De entree is daar.’ Hij wijst en ik kijk, maar zie alleen maar rotsachtige kust en een knalgeel bord met een opschrift dat ik hiervandaan niet kan lezen. Pas als ik mijn zonnebril afzet zie ik op een meter of vijftig een trap die in de rotsen is uitgehouwen.

‘Lekker steil,’ mompel ik.

‘Ja, geen goed idee om hier met een borrel op naar beneden te gaan,’ zegt hij met een knipoog. Dan pakt hij mijn koffer en begint te lopen.

Ik gooi mijn rugzakje over mijn schouder en volg hem. De zon staat hoog aan de hemel en brandt meedogenloos op mijn bovenbenen; de bescherming van mijn hotpants is minimaal. Er staat geen zuchtje wind en nog voor ik ook maar één voet op de trap heb gezet, voel ik al een zweetdruppel langs mijn rug rollen.

Als we onderaan de trap staan zie ik dat het gele bord met de zwarte letters ons erop wijst dat het hier privéterrein betreft. Ook zie ik een grote bewakingscamera die op zowel de steiger als de trap gericht staat. Er knippert een rood lampje.

Voordat ik aan de klim begin kijk ik even recht in de lens.

‘Dus jij bent huisoppas van beroep?’

‘Ja, klopt,’ zeg ik. ‘Ik woon in huizen of appartementen van mensen die met vakantie of op zakenreis zijn, of tijdelijk ergens anders wonen. Ik doe alles wat er in en rond het huis moet gebeuren: grasmaaien, huisdieren verzorgen, planten water geven, wc’s doorspoelen om de leidingen schoon te houden,’ zeg ik ter toelichting omdat het begrip *housesitting* de meeste mensen niets zegt.

Wat ik er niet bij vertel is dat ik hier niet alleen in de hoedanigheid van huisoppas ben. Ik heb geen zin in nieuwsgierige vragen of verwonderde blikken; Johannes mag Daniel uitleggen hoe het zit als die hem morgen komt brengen, terwijl hij mij hier een dag eerder heeft afgezet.

‘Goh, interessant!’ Hij reageert zoals de meeste mensen: alsof huisoppas zijn iets benijdenswaardigs is. Maar in wezen doe ik dit alleen maar omdat ik weinig heb waarvoor ik me aan één vaste plek zou willen binden. Mijn vriendin Ying heeft ook wel als huisoppas gewerkt, maar voor haar was het meer een manier om haar studentenkamer te ontvluchten, niet haar leven in het algemeen.

‘Dan ben je mijn opvolger, blijkbaar. Tot nu toe mocht ik hier altijd de toiletten komen doorspoelen en de boel in de gaten houden,’ zegt hij, en met een geforceerde glimlach kijkt hij achterom.

Heb ik hem iets ontnomen of zo? Wie weet hoe uitgebreid zijn controlebezoeken tot nu toe waren. In zo’n leegstaand huis zonder burens kun je waarschijnlijk dagen, zo niet weken, verblijven zonder dat de eigenaren het doorhebben. Oké, er zijn bewakingscamera’s. Maar tijdens eerdere oppasklussen in huizen van de Waldners is me opgevallen dat die op een aantal vaste plaatsen zijn aangebracht: bij het toegangshek, op het terrein rondom het pand en bij de voordeur. Binnen hangt er altijd maar één, namelijk in de hal. Dus als je weet waar de camera’s geïnstalleerd zijn, kun je ze omzeilen en ongezien het huis binnengaan. Maar ik wil de beste man nergens van betichten, dus ik glimlach maar wat en

besluit niet op zijn opmerking in te gaan. Ik vind het sowieso altijd fijner om mijn mond te houden in plaats van moeizaam het gesprek op gang te houden met mensen die ik niet ken. En trouwens, ook zonder smalltalk is de klim naar het huis in deze hitte al zwaar genoeg.

Met een danig verhoogde hartslag en pap in de benen kom ik uiteindelijk boven.

Daniel ziet er al even afgepeigerd uit. Hij heeft het zweet op zijn voorhoofd staan en grote donkere vlekken in zijn witte overhemd met korte mouwen.

‘Wat een klim,’ zeg ik hijgend, en de koude zeewind die hier boven door de bomen ruist en mijn haar alle kanten op waait ervaar ik dan ook als een weldaad.

‘Ja. Je moet er wat voor overhebben, maar dan heb je ook wat.’ Nu komt zijn glimlach wel echt en spontaan over. Ik glimlach vriendelijk terug en volg hem over het verharde pad dat naar het huis leidt, maar ons eerst langs een kleine bungalow – een gastenverblijf, vermoed ik – en een zwembad voert.

Gedetailleerd stucwerk en elegante pilasters sieren de gevel van het drie verdiepingen tellende huis. Ik kijk door de gevelhoge ramen naar binnen en krijg al een eerste indruk van de inrichting. Ik zie de contouren van dressoirs en rijkversierde stoelen, geloof ik, en... ik zie iets bewegen. Heel vluchtig, een soort schaduw, meer niet, maar er was iets. Ik weet het zeker.

Ik aarzel. ‘Zag jij dat ook?’

Precies op dat moment draait de wind. Wat een kracht ineens, vooral tegen mijn bovenlichaam, alsof hij me aanspoort terug te gaan. Alle haartjes op mijn armen gaan recht overeind staan.

‘Wat?’ vraagt Daniel nog steeds buiten adem.

‘Volgens mij zag ik binnen iets bewegen,’ zeg ik.

Ik wijs naar het huis en met een hand boven zijn ogen tegen de felle zon tuurt hij naar binnen.

‘Ach.’ Hij maakt een wegwerpgebaar. ‘De ramen staan open, heb ik vanmorgen gedaan toen ik hier was om alles in orde te

maken. En het waait nogal, dus waarschijnlijk was het de wind in de gordijnen. Maak je geen zorgen.'

Ik aarzel even, want ik voel meteen mijn adrenalinespiegel en mijn hartslag stijgen, maar dan loop ik door.

'Wil je een glas water?' vraag ik als we even later bij de zware voordeur aankomen.

'Graag,' antwoordt hij, terwijl hij me op de drie stoep treden laat passeren. Met zweterige handen rommel ik in mijn rugzak.

'Hij moet hierin zitten,' mompel ik.

'Wacht maar.' Daniel glipt langs me heen, haalt een sleutel uit zijn broekzak en doet de deur voor me open. 'Komt u verder.'

Zoals gewoonlijk bezorgt de voorpret me een gevoel van opwinding. Ik vind het heerlijk om onbekende huizen binnen te gaan, om over de drempel te stappen en de unieke geur op te snuiven. Ik vind het heerlijk om mijn oude leven samen met mijn schoenen bij de voordeur achter te laten en me volledig onder te dompelen in de wereld van iemand anders. En de wereld van de Waldners is er een waar veel mensen alleen maar van kunnen dromen.

Ik weet niet waar ik eerst of laatst moet kijken. Naar boven, naar de fonkelende kroonluchter in de grote entreehal? Of naar rechts, naar de brede houten trap met de diepe treden en krullerige leuning? Naar de donkere houten meubels? Naar de sierlijsten en de rijkgeschakeerde tegelvloer? In tegenstelling tot veel andere huizen die ik beroepshalve gezien heb, word je hier niet ontvangen met moderniteit, schreeuwerige designmeubelen en experimentele architectuur, maar met de charme van een Engels landhuis; het is imposant, maar heeft ook iets traditioneels en gezelligs.

Met open mond kijk ik in de hoogte. Vanuit de lichtovergoten hal met rondom twee galerijen heb je vrij zicht op de verdiepingen.

Als in trance trek ik mijn sandalen uit. De mozaïekvloer is ijskoud en er gaat een huivering door me heen als ik voor de donkere trap langs de hal in loop die aan de linkerkant overgaat

in een brede gang waar alle kamers op de begane grond aan liggen. Ik tel vier deuren. Aan de rechterkant bevindt zich alleen een hoog, smal raam dat op zee uitkijkt. En onder de trap ontdek ik nog een deur, waarschijnlijk van de kelder.

‘Kijk,’ zegt Daniel, en hij gooit de dubbele deur naar een riante woonkamer open, ‘dit is het hart van het huis.’ Ik registreer een indrukwekkende huisbar, een deur, van de volgende kamer, vermoed ik, een royale hoekbank, een grote, donkere open haard. *Knusse avonden gegarandeerd.*

Maar het verdwijnt allemaal naar de achtergrond zodra ik de enorme raampartij met het adembenemende uitzicht gewaarword. Het eerste wat je ziet is een groot terras, een sappig groen gazon, het zwembad en de bungalow, maar dan ineens heb je rechts daarvan de zee aan je voeten liggen. Aan de terraskant zie ik inderdaad een van de kantelramen openstaan. Een warme tochtvlaag brengt de plafondhoge gordijnen in beweging.

Opgelucht haal ik adem. Het was gewoon de wind in de gordijnen. Er is niemand in huis.

Ik loop naar de raampartij en kijk naar buiten. ‘Hier kom je dus echt geen hond tegen,’ mompel ik. Ik wist het natuurlijk van tevoren, maar pas nu realiseer ik me hoe totaal verlaten het hier is. Al betwijfel ik of ik me daar op een of andere manier op had kunnen voorbereiden. Groter dan dit kan het contrast met een appartementje in de stad niet zijn.

En zelfs dat heb ik niet meer; ik heb tegenwoordig alleen nog maar een kamer in een gedeeld appartement, omdat ik zoveel geboekt word als huisoppas. Die kamer houd ik aan omdat een officieel geregistreerd adres nu eenmaal wettelijk verplicht is, om mijn schamele bezittingen ergens te stallen en om in geval van nood een dak boven mijn hoofd te hebben. Maar daar word je dus vanaf de overkant door zeker dertig wildvreemden aangegaapt; zelfs met de gordijnen dicht voel je je bekeken.

‘Laat je niet misleiden,’ zegt Daniel plotseling en onheilspellend ernstig. Langzaam loopt hij in mijn richting tot hij vlak achter me

staat. Ik kan zijn lichaamswarmte voelen en ruik zijn kruidige deodorant.

‘Wat bedoel je?’

‘Zie je dat daar?’ Hij gebaart wat langs me heen. In de verte zie ik een boot, een gestroomlijnd jacht met een hoge mast en witte zeilen.

‘Laat je niet misleiden door de eenzaamheid. Daar heb je de Oostzee. Er vaart hier voortdurend van alles langs, vrachtschepen, viskotters, noem maar op.’

‘Vandaar de bewakingscamera bij de steiger? Om te voorkomen dat iedereen hier zomaar naar boven kan lopen?’

‘Inderdaad. Die hangt er vooral als afschrikking.’ En met lagere stem vervolgt hij: ‘Kijk... je denkt misschien dat je hier in the middle of nowhere zit, ver van de bewoonde wereld... Maar dat is niet zo. Mensen zijn nieuwsgierig. Dus ga er maar van uit dat iedereen die hier voorbijvaart,’ en hij gebaart weer naar de zee, ‘omhoogkijkt... Snap je wat ik bedoel?’

Ja, het huis is als een lamp waar de motten op afkomen.

Met een grijns draai ik me om. ‘Je bedoelt dat ik hier beter niet in mijn blootje kan rondlopen en de gordijnen dicht moet doen?’

‘Precies,’ zegt hij, en ik zie fijne lachrimpeltjes rond zijn ogen verschijnen.

‘Maar uh...’ Hij haalt een hand door zijn haar, dat nat is van het zweet, en kijkt me verwachtingsvol aan. ‘Nu laat ik je de rest van het huis nog snel even zien, oké?’

Ik aarzel. Daniel is hartstikke aardig, maar eigenlijk wil ik nu liever alleen zijn. Die eerste minuten waarin ik een nieuw huis leer kennen – en het huis mij – zijn me heilig. Maar ook omdat hij mijn bagage helemaal naar boven heeft gesjouwd, kan ik zijn aanbod voor mijn gevoel niet afslaan. Bovendien had ik hem een glas water beloofd.

‘Tuurlijk, waarom niet?’ hoor ik mezelf zeggen, terwijl ik mijn telefoon nog een keer tevoorschijn haal.

YING: Hé hoi, ik zie net dat ik nog 150 euri van je krijg. Zou je die misschien nog even kunnen overmaken?

Heb ik dat nog niet gedaan?

antwoord ik, en stuur Johannes ook meteen een appje:

Ik ben er. Ongelooflijk hier. Je hebt niets te veel gezegd! Kus

Vervolgens open ik de lijst met instructies en opmerkingen die Bianca, de assistente van de Waldners, me van tevoren gemaïld heeft en knik naar Daniel. Dit weekend laat ik door niets of niemand verpesten: de komende dagen ben ik iemand anders en mijn zorgen laat ik, net als mijn schoenen, bij de voordeur achter.

2 CECILIA

‘Hier wilde je gaan slapen, als ik het goed begrijp,’ zegt Daniel – in de verfrissende wind klinkt zijn stem zacht en ver weg.

Ik moet mijn blik eerst losmaken van een passerende boot met opvallende zwarte zeilen, en mijn vingers van de warme smeedijzeren balkonbalustrade, voor ik me kan omdraaien.

Hij leunt tegen het raamkozijn en houdt een hand boven zijn ogen tegen de meedogenloze zon, die ik ook op mijn schouders voel branden.

‘Zeker,’ zeg ik terwijl ik weer naar binnen stap. Mosterdgele gordijnen omlijsten de verzonken vensters, het zonlicht danst over het visgraatparket en de donkere meubelen zorgen voor een bepaalde huiselijkheid.

Nadat Daniel me alles op de begane grond heeft laten zien, zoals de eetkamer, die aan de woonkamer grenst, het gastentoilet daartegenover en linksachter in het huis de keuken, hebben we ook nog even in de kelder gekeken, die groter is dan de appartementen waarin ik tot nu toe heb gewoond. De Waldners hebben er een wijnkelder, een sauna en een fitnessstudio in gemaakt. Verder is er nog een bijkeuken, en in de gang, verstopt achter een schilderij met een gouden lijst, zit een stoppenkast. Altijd goed om te weten, mocht er kortsluiting of iets dergelijks ontstaan.

Vanuit de kelder zijn we naar de eerste verdieping gegaan, waar hij me de bibliotheek, een werkkamer, vier slaapkamers met elk een klein balkon en vier badkamers heeft laten zien.

In elk vertrek heb ik mijn vingertoppen over het koele hout laten gaan en aan de zachte stoffen gevoeld.